

СИНТЕЗА

КАРОЛИН ЖОРЖ

Изданието е поддржано од
Советот за уметност на Канада

Canada Council Conseil des arts
for the Arts du Canada

БИБЛИОТЕКА – АКВАМАРИН

Главен уредник
Филип Димевски

Лектура
Ирена Ралева

Наслов на оригиналот:
Karoline Georges *De Synthèse*

© Karoline Georges & Éditions Alto, 2017

Компјутерска обработка
Бегемот

Ликовно уредување
Наталија Лукомска

© Сите права на изданието ги има БЕГЕМОТ ДООЕЛ – Скопје. Забрането е копирање, умножување и објавување на делови или на целото издание во печатени или електронски медиуми без писмено одобрение од издавачот.

СИНТЕЗА

КАРОЛИН ЖОРЖ

(РОМАН)

превод од француски јазик
Марија Коцевска

За тебе, мама

Родена сум помеѓу објавувањето на „За потеклото на видовите“ од Дарвин и моментот кога „Војаџер 1“ го напушти сончевиот систем, на минување трасирајќи ја стрелката на еволуцијата во време-просторот.

Го зедев својот прв здив во меур што забрзано се дува од крајот на деветнаесеттиот век, електричен вител што брмчи од интегрирани кола, машини и трансформирани материји, повеќенаменски дребулии, азно од информации и трансмисији, хипертрофија во форма на печурка, слична на димното тело на Цар-бомбата, неколку секунди по експлозијата. Слична на најголемата детонација во нуклеарната историја, целиот дваесетти век се вивнува до Месечината, потоа скршнува преку Млечниот пат, со отворен поглед кон потеклото на Универзумот.

Епохата во која сум родена наликува на зеница-печурка што се обидува да го прошири полето на својата перцепција за да ги прегрне истовремено макрокосмосот и микрокосмосот, за потем да регургитира сè преку устата на медиумите пред кои седев скаменето добар дел од своето постоење, исправено, во истата положба од кога бев дете, плескајќи со рацете на цртаните филмови или држејќи ги споени кон отворената уста, во штамата, за време на уривањето на Светскиот трговски центар.

Но, помеѓу откритијата, електронските технологии и другите научни чуда што испревртуваат сè веќе два века, јас сега го утврдувам видокругот на својата еволуција со маска и пар ракавици. Секој ден, веќе речиси

една деценија сум во виртуелна реалност, лице в лице со своето алтер-его од пиксели, обидувајќи да се оформам преку него.

И речиси ќе успеев.

Но, потоа мајка ми почна да се распаѓа.

РЕАЛНОСТА

ОКОЛУ МЕНЕ НЕМА НИ МЕБЕЛ НИ ПРЕДМЕТИ. Само стотина зелени растенија што, наредени покрај сидовите, го разграничуваат моето ателје. На крајот на собата, преку стаклениот сид, се гледа хоризонтот на запад. Илјадници живеалишта во форма на коцки се простираат во не-доглед.

Помеѓу мене и стаклениот сид стои мајка ми.

Свртена ми е со грбот. Тоа сосема ми одговара.

Никогаш не помислував дека повторно ќе го делам интимниот простор со неа.

Знам дека кога сум се родила, сме биле сами, двете заедно. Сме поминале некое време не очекувајќи ништо, не сме правеле ништо друго, само сме се откривале искрено, сосем спокојно. Јас сигурно сум ја набљудувала преку шишето со млечна формула што таа го држела урамнотежено помеѓу двете наши лица. Таа несомнено на увце ми ја шепотела сета љубов што една мајка му ја искажува на своето новороденче. И јас бездруго сум ја обожавала со безрезервната исклучителност на секоја прва љубов.

Можеби тоа објаснува зошто не успеав да ја напуштам.

Барем не целосно.

* * *

Денес снежи. Од средината на моето ателје, каде што седам, надвор гледам само бела површина, исполнета со бучава, како телевизискиот екран пред половина век, кога ќе завршеше програмата.

Никогаш не гледам надвор, но присуството на мајка ми ме обврзува рефлексно и во повеќе наврати да го кренам погледот, како кога инстинктот насетува закана од инсект во близина.

Долг период од детството, додека седев како посадена пред телевизорот, мајка ми можеше да ми се приближи без да го сетам нејзиното присуство. Тогаш мораше нетрпеливо да ми го повторува името, три или четири пати, пред да се вратам на она што таа го нарекуваше „реалност“.

* * *

Секој ден ги дезинфицирам маската и ракавиците за работа. Велам *ракавици* по навика, но повеќе личат на вендузи, многу тенки, закачени на врвовите на моите прсти. Маската, исто толку деликатна, ја покрива визуелната област, како рамка за очила, прицврстена зад ушите. Единствено се разликува што двете рачки се релеи за звучната димензија. Целата опрема тежи помалку од три грама. Би можела да користам контактни леќи за да си го ослободам лицето целосно. Редовно ги пробувам новите модели на пазарот, но не можам да го толерирам ниту најситното страно тело на рожницата.

Секој ден ги хидратирам лицето и рацете. Се растегнувам. Голтам протеински бар со половина литар вода. Внимавам подот на ателјето да е чист, ја поставувам таму подвижната лента за трчање. Ги ставам маската и ракавиците.

Потоа преминувам.

Влегувам во виртуелна реалност и се обединувам со Анук, мојот аватар, составен од *плетки* и пачворк од фотографски текстури во 16К резолуција, кој стои секогаш тука, пред мене. Кожата ѝ изгледа пореално од мојата. Погледот ѝ е поблескав. Дише рамномерно. Длабоко. Во одморска положба, таа го пренесува центарот на гравитацијата од една нога на друга, нежно движејќи ја карлицата. Мрда со главата, трепка со очите, ги вкрстува дланките пред stomакот. Потоа, со бавно и грациозно движење ги спушта рацете крај телото истовремено подигнувајќи се неколку секунди на врвовите на прстите. И анимацијата повторно почнува, без промашување. Често, штом ќе се појави во моето видно поле, желбата да ѝ ги видоизменам ликот или телото го предодредува мојот правец на истражување.

Денес имам многу работа за да го завршам вселувањето на мајка ми во мојот стан.

Но, прво мора да се ресетирам.

Ќе креирам минималистичка сцена, ќе ја соблечам Анук, ќе ја зачувам нејзината сегашна кожа, очите, па дури и тетоважата што ѝ ги покрива плешките веќе една недела – ловец на соништа чиј најдолг пердув паѓа до опашката на нејзиниот задник. Ќе ја заменам црната ладна фризура со класична пунџа, можеби во сребрена боја. Ќе ја сместам во бела средина со еден извор на светлина, блескава. Нешто едноставно. За да се обидам да си го вратам спокојството.

Ќе ги сведам на нула сите модификатори на црти-те на расположение од нејзиното лице. Ќе ја прочистам од каква било емоција. Сè додека и моите, исто така, не исчезнат.

Последниве недели премногу време бев офлајн, далеку од нумеричкиот етер, почнав да се задушувам.

Мора повторно да станам имаго, што побрзо.